Danas

PROTIV SAMOVOLJE

Predsednici niških skupština stanara koji su marta ove godine pokrenuli protest protiv divljanja cene grejanja, u ponedeljak 18. maja osnovali su udruženje sa ciljem da trajno obuzdaju samovolju lokalnih vlasti u komunalnoj politici, ne samo u pogledu cene grejanja. U radu osnivačke skupštine je učestvovalo više od dvesta predstavnika skupština stanara Niša. Jedini medij koji je zabeležio ovaj događaj bila je opštinska televizija, koju vlasti hoće da zatvore, čemu se protive i Nišlije i Sindikat novinara Srbije.

Srbija ne oskudeva u inicijativama protiv samovolje vlasti. Na to nas podseća tekst Zorana Gočevića o borbi za Srbolek koja, na žalost, još uvek nije dobila sudski epilog, kao i tekst Milovana Pisarija o rehabilitaciji Draže Mihailovića, koja na žalost jeste.

Učitelj neznalica i njegovi komiteti

za samoobrazovanje
Rilten
uciteljneznalica.org
društvena pitanja

Imenovati TO ratom

PROTIV PRIVATIZACIJE NIŠKE TELEVIZIJE

SINDIKAT novinara Srbije i Profesionalno udruženje novinara Srbije daju punu podršku kolegama iz Niške televizije i pozivaju gradski parlament Niša da ne dozvoli gašenje najgledanije televizije na jugu Srbije.

Više od 35.000 potpisa Nišlija protiv privatizacije gradske televizije obavezuje sve odbornike da sačuvaju medijsku kuću čiji su osnovač i obezbede profesionalno novinarstvo.

Podsećamo gradsku vlast da srpski Ustav i evropska praksa dozvoljavaju svima, pa i lokalnoj samoupravi, da budu osnivači medija. Državu iz medija proteruju zakoni, pisani pod dirigentskom palicom medijske koalicije, koja za astronomske nadoknade i brojne privilegije štiti interese domaćih i stranih tajkuna i političara. Potrebno je, samo, da odbornici sačekaju odluku Ustavnog suda o ovom pitanju i ne preuzimaju na sebe odgovornost (i krivicu) koja je na Ministarstvu kulture i inforsmisanja.

SINOS i PROUNS apeluju na Nišlije, posebno na SVE sindikate, da se solidarišu i sačuvaju gradsku televiziju.

U Beogradu,
19. maja 2015. godine

Predsednica SINOS-a Dragana Čabarkapa
Predsednica PROUNS-a Jelena Vučićević

ŠTA SUD NE ZNA O PLJAČKI SRBOLEKA

A morao bi znati

SUĐENJE Jovici Stefanoviću za zloupotrebe u poslovanju Srboleka nastavljeno je 5. maja. Pored Stefanovića saslušan je i Mladen Lučić, direktor Srboleka od decembra 2005. do oktobra 2008. godine. Pitanja koja im je sud postavio pokazuju sve veći raskorak između celine višegodišnjeg procesa u kom je Srbolek propao, i uvida koji u ovaj proces ima sud – uvida ograničenog okvirom optužnice. Ovaj je raskorak bio vidljiv od samog početka, međutim dolazi do sve većeg izražaja što suđenje dalje odmiče. Zato hoćemo da još jednom podsetimo na važne okolnosti koje su dovele do pljačke Srboleka za koju se Jovici Stefanoviću danas sudi.

„Većinski vlasnik"

Sudija je na ročištu 5. maja u jednom trenutku nazvala Jovicu Stefanovića „većinskim vlasnikom" Srboleka, iako broj akcija kojima je Stefanović raspolagao nikada nije prešao 24,99% ukupnog vlasništva, koliko je njegovo preduzeće MD Nini kupilo na berzi 2005. godine. Pošto po zakonu nije mogao da kupi više od 25% bez ponude za preuzimanje, koju nije hteo da objavi, Stefanović je obezbedio kontrolnu poziciju tako što je 23,78% akcija za njegov račun kupio MK Commerce Miodraga Kostića. Stefanović i Kostić 2007. godine pokušavaju da akcije MK Commerce prenesu na jednu Stefanovićevih povezanih firmi, što su mali akcionari sprečili u postupku pred Komisijom za hartije od vrednosti. Komisija je utvrdila kršenje zakona i naredila Stefanovićevim firmama da u roku od tri meseca podnesu zahtev za odobrenje ponude za preuzimanje akcija Srboleka, ili da prodaju akcije koje prelaze 25% vlasništva Srboleka. Tri dana uoči isteka roka koji je Komisija dala Stefanoviću, 21. decembra 2007. godine Srbolek je sa niškom AIK Bankom zaključio Ugovor o pristupanju dugu firme Invej prema ovoj banci, u iznosu od 480.000.000,00 dinara. Srbolek se obavezao da kao solidarni dužnik ispuni obavezu Inveja pod uslovima definisanim ugovorom o kreditu između Inveja i AIK Banke, zaključenom istog dana! Pre zaključenja Ugovora o pristupanju dugu, Srbolek i Invej nisu imali nikakve odnose. Nakon zaključenja ugovora Invej je kupio 23,78% akcija Srboleka koje je Stefanović prodao po nalogu Komisije za hartije od vrednosti, po ceni od 207.876.905,00 dinara. Invejev dug AIK Banci je, naravno, platio Srbolek. Školski primer pranja novca da bi se "zaobišao" Zakon o preuzimanju akcionarskih društava, na koji Komisija nije reagovala. Kao što rekoh, ova prevara je bila i predmet naše krivične prijave, ali nije obuhvaćena optužnicom protiv Stefanovića, pa otud sudu nije poznato da Stefanović nikada nije bio većinski vlasnik Srboleka. Sudija je to samo pretpostavila, izvodeći logičan zaključak iz Stefanovićevog samovoljnog ponašanja u Srboleku; a zapravo, Stefanović je svoju samovolju sprovodio tako što su mu većinu u skupštini akcionara davale firme koje su za njegov račun kupovale akcije na svoje ime, a koje nikada nisu učestvovale u radu Upravnog odbora, čak ni u Skupštini, niti su se ikada interesovale za poslovanje preduzeća u koje su uložile toliki novac.

Zašto bi iko potkradao sopstvenu firmu?

Ovo pitanje, koje očigledno muči sud, logično je samo pod pretpostavkom da je Srbolek bio samo Stefanovićev, da da profit nije morao da deli sa drugim akcionarima, i da za poslovanje nije morao nikome da odgovara. Ali situacija nije bila takva, protiv svoje samovolje imao je jedinstven front malih akcionara, i taj otpor ga je naterao da potkrada „sopstvenu" firmu.

Na sednici Skupštine akcionara 30. juna 2007. godine Stefanović je poredložio formiranje nove firme „Srbolek – veledrogerija" d.o.o. Beograd, odnosno o izdvajanju kompletnog veledrogerijskog poslovanja Srboleka u novo preduzeće. Posle godinu ipo dana iskustva sa Stefanovićevom upravom nad Srbolekom bilo nam je jasno da je ova odluka samo uvod u komadanje i propast preduzeća. Pošto Stefanović ni sa povezanim licima nije imao većinu za izglasavanje ove vrste odluka (smanjenje kapitala), jedinstvo malih akcionara je sprečilo izdvajanje veledrogerije.

Od tog trenutka, Jovica Stefanović zavodi potpunu samovolju i prenosi celokupnu prodaju Srboleka na svoje povezane firme. Da ga 2007. godine nismo sprečili da izdvoji veledrogeriju, došao bi u priliku da nas pljačka potpuno „legalno", da sam raspolaže profitom od veledrogerijskog poslovanja i da za to nikome ne odgovara. Ovako, bio je primoran da izvlači kapital sklapajući štetne poslove preko povezanih firmi, one „poslove" zbog kojih mu se danas sudi.

Nakon 2007. godine uprava Srboleka je prestala da zakazuje skupštine akcionara, jasno je i zbog čega (sledeća skupština održana je tek januara 2010. godine, po nalogu suda na naš zahtev; odluke koje smo doneli Stefanović je odbio da sprovede).

O sunovratu Srboleka koji je usledio najbolje govori pismo koje je Stefanoviću 23. avgusta 2010. godine uputila pomoćnik generalnog direktora Olivera Marčeta:

U trenutku kad ste, preko MD NINI-ja ušli u vlasničku strukturu „Srbolek"-a, zatekli ste uspešno, zdravo, nezaduženo i perspektivno privredno društvo, sa jasnom i čvrstom pozicijom, a koje je redovno izmirivalo svoje obaveze ka državi, poveriocima, akcionarima i zaposlenima.

Stanje u Srboleku je danas katastrofalno:

- Dvogodišnja blokada računa Društva, izazvana nenamenskim zaduživanjem, kroz podizanje kredita bez ekonomskog opravdanja (...) ali i preusmeravanjem celokupnog zdravog priliva sa „Srbolek"-a na druge firme, koje Vi kontrolišete.

- Poslovanje društva ste skoro totalno ugušili, a ono se svodi na minimalne aktivnosti, koje ne doprinose izlasku iz krize, već „Srbolek" guraju u još veće finansijske probleme (...) A. što smatram najvećim problemom, nakon završetka proizvodnje, roba se po aranžmanima koje kontinuirano zaključujete, isporučuje firmama, koje ne uplaćuju direktno „Srbolek"-u, već priliv preusmeravate vrlo često na zatvaranje finansijskih konstrukcija, o kojima znam vrlo malo, ali dovoljno da je evidentno da nisu u korist „Srbolek"-a. Veledrogerijsko poslovanje (koje nam je, kao što sam Vam više puta naglasila, osnovna delatnost po upisu u Agenciji za privredne registre) ste praktično potpuno ugasili, a da čak niste dali saglasnost da se uskladimo sa zahtevima nove zakonske regulative.

Zoran Gočević, bivši predsednik Samostalnog sindikata Srboleka, predsednik Udruženja akcionara i bivših radnika Srboleka

LAŽNA ISTORIJA SE ISPLATI. NAROČITO ZA REHABILITACIJU DRAŽE MIHAILOVIĆA.

ISTORIJA je sluga politike. Istoričari su u najvećoj meri stvaraoci jedne lažne istorije koja je postala državna istorija. U istorijskoj nauci ne postoji Hipokratova zakletva, ne postoji ni deontološki kodeks, ali bi ga možda trebalo uvesti.

Kad istoričar napiše jedan naučni članak ili jednu monografiju, obično pre objavljivanja treba čekati mišljenje najmanje dva anonimna recenzenta, koji proverevaju pre svega metodologiju i izbor izvora. U inostranstvu je taj sistem prilično strog, a mnogi članci ne budu objavljeni upravo zbog negativnog mišljenja recenzenata. Pitam se, kad bi sva dela napisana u ovoj zemlji poslednjih godina o četnicima podlegla anonimnoj recenziji stranih istoričara, koliko bi njih bilo objavljeno?

Upravo ta lažna istorija, kojoj se skoro niko ne suprotstavlja, prisutna je ovih dana više nego ikad u mnogim medijima. Ona je takođe bila itekako prisutna tokom procesa rehabilitacije Draže Mihailovića, a izgleda da je još jedanput pobedila.

Tu lažnu istoriju je preuzeo, između ostalog, advokat Oliver Antić i maestralno je ponovio tokom svoje završne reči u tom procesu. Nije on kriv, niti je on išta izmislio: to su radili drugi niz godina i on je s pravom to koristio za odbranu Mihailovića. Evo konkrtrno nekoliko podataka:

Draža je podigao ustanak 17. aprila 1941. godine – Kapitulacija vojske Kraljevine Jugoslavije potpisana je u Beogradu 17. aprila u 21 sat. Ili je Draža podigao ustanak između 21 i 24 sata, ili je tokom 17. aprila jednostavno nastavio da izvršava svoju vojničku dužnost i da se bori protiv neprijatelja u okviru svoje jedinice.

Detalji oko samog procesa: nedostaju dokumenti, Draži nije uručena presuda, ne postoji optužnica, presuda je napisana godinu dana nakon završetka procesa, britanski obaveštajci su saznali da je mučen itd... pikanterije. Čitati transkripte sa suđenja

Podatke o saradanji Mihailovića sa Nemcima nisu imali ni Amerikanci ni Englezi – Imali su itekako. Saradnja četnika sa Nemcima je bila razlog zbog čega je Čerčil obustavio snabdevanje Mihailovića oružjem i drugim stvarima. Arhivi Velike Britanije, SAD-a, Italije, Nemačke, Austrije puni su dokumenti o saradnji četnika sa Nemcima, to što ovdašnji istoričari vrlo uspešno izbegavaju da koriste te izvore je druga stvar.

Optužnica uručena deset dana pred početak suđenja – možda i manje, recimo nekoliko dana pred početak suđenja, kao što je bila praksa i sa nemačkim zločincima, naprimer sa Fridrihom Vilijem, komandantom Banjičkog logora, Hajnrihom Dankelmanom, Vojnim zapovednikom u Srbiji za vreme masovnih streljanja 1941. godine, Adolfom Jostenom, komandantom zloglasnog 64. rezervnog policijskog bataljona, itd.

Pokret DM nije bio ni izdajnički ni kolaboracionistički – Ako ne uzimamo u obzir saradnju sa Nemcima, Italijanima, Bugarima, Mađarima, to je tačno. Pogledati arhivsku građu u gore navedenim zemljama, a može i u Arhivu Jugoslavije, Vojnom Arhivu, Arhivu Srbije.

Kratka istorija ratnog puta Josipa Broza za vreme Prvog svetskog rata i Draže Mihailovića za vreme Balkanskih i Prvog svetskog rata – Jasna je napravljena razlika između antisrpskog, zločinačkog Tita i heroja, patriote Mihailovića. Lično nisam dovoljno upućen u ratni put Josipa Broza, pa neću ništa reći; ne znam dovoljno ni o ratnom putu Mihalovića, ali ga njegovi agiografi svrstavaju u jedinice koje su 1913. godine upućene na Kosovo radi gušenja albanske pobune. Pobuna je ugušena u krvi: srpska vojska je počinila strašne zločine nad civilima. Da li je Dražina jedinica učestvovala ili ne, bilo bi interesantno istraživati. Čitati radove Dimitrija Tucovića, i arhivsku građu u Arhivu Srbije i Vojnom arhivu.

Šarl De Gol je dodelio Draži medalju – Tačno. Draža je dobio Francuski krst 2. februara 1943. godine s obrazloženjem da se, između ostalog, neprekidno bori protiv okupatorske vojske. De Gol, kao i mnogi drugi saveznici, nisu znali šta se tačno dešava u Jugoslaviji i jugoslovenska izbeglička vlada je konstantno širila lažne vesti o borbi četnika protiv okupatora. Za razliku od De Gola, Čerčil je već tada imao mnogo bolji uvid u situaciju u Jugoslaviji, i znao da četnici sarađuju sa okupatorima i da britansko oružje koje su dobijali, uperili su protiv partizana a ne protiv Nemaca ili Italijana. Zbog toga će uskoro prekinuti svaku pomoć Mihailoviću i preusmeriti je ka partizanima.

Nekoliko dana posle dobijanja medalje, četnici Draže Mihailovića će počiniti jedan od najstrašnijih zločina nad Bošnjacima u istočnoj Bosni, nakon čega će se Pavle Đurišić hvaliti da je ubijeno 1.200 boraca i do 8.000 žena, staraca i dece. Draža će 18. februara u jednom depešeu zabeležiti: „U oblasti Čajniče Muslimani kao talijanski milicioneri vršili su dug teror. Sad su to platili vrlo skupo. Oblast Čajniče je očišćeno od njih. Veza Srbije i Crne Gore preko Sandžaka sada je osigurana jer je i oblast Foče još prošlog leta očišćena". Gledati Zbornik dokumenata Vojnoistorijskog instituta, tom XIV, dokumenti četničkog pokreta Draže Mihailovića, knjiga 1.

Truman je dodelio Draži medalju – I to je tačno. Medalja je dodeljena posthumno u martu 1948. godine, a uručena potomcima mnogo godina kasnije, tek 2005. Za razliku od De Gola, Truman je jako dobro znao ko je Draža i šta je radio za vreme rata. Međutim, 1948. godine je Hladni rat već u punom jeku i amerikanci pokušavaju da grupišu u Evropi i šire sve antikomunističke snage protiv Sovjetskog saveza i njegovih saveznika. Draža i četnici su se kao antikomunisti veoma dobro pokazali, jer su uglavnom protiv njih i ratovali. Istu medalju (Legija za zasluge) dobili su, naprimer, 1945. godine kralj Rumunije Mihail koji je 1944. svrgao s vlasti Antonescua ali koji je do tog trenutka s njim bio na čelu fašističke Rumunije (zemlja u kojoj, slično NDH, Holokaust i Porajmos su sprovedeni autonomno uglavnom bez učešća nemačkih snaga); Migel Aleman Valdez 1947. godine, jedan od najkorumpiranijih meksičkih predsednika, koji je za vreme Drugog svetskog rata kao ministar unutrašnjih poslova šurovao sa tajnim službama Osovine i sa meksičkim fašistima (poznati kao Sinarkisti); Pek Pibunsonkram, tajlandksi predsednik vlade u dva navrata: od 1938. do 1944. godine, kad je podržavao fašizam, ratovao sa Japanom protiv Engleza i Amerikanaca, progonio Kineze na Tajlandu (zbog čega su ga Englezi optužili za ratne zločine, a onda odustali usled pritiska tajlandkse javnosti); i od 1948. do 1957. godine, kad je kao demokrata podržavao Amerikance u Korejskom ratu i protiv kineskog komunizma. Medalju je dobio 1955. godine.

Nemačka poternica za Mihailovićem – Nemci su u nekoliko navrata (najmanje dva) objavili poternicu za Mihailovićem. Razlog jeste da su četnike i Miahilovića smatrali nepouzdanim i da ne mogu računati na njih pošto sarađuju sa svima (osim sa partizanima) na teritoriji Jugoslavije. Nemcima je bilo jasno da četnici ne predstavljaju nikakvu realnu opasnost, nego da mogu biti i korisni, ali da istovremeno postoji potencijalna opasnost da ukoliko se Saveznici iskrcaju na Balkanu, četnici pređu otvoreno na njihovu stranu, uključujući i sve one jedinice koje su od Nemaca i Italijana zavisile. Štaviše, u Srbiji su Nemci favorizovali svoje prirodne saveznike, odnosno Nedića, Ljotića i Pečanca, pa su u određenim trenucima pokušavali da eliminišu njihovu konkurenciju, odnosno Mihailovića.

30.000 civila streljano samo u Beogradu u „komunističkom teroru" – laž koja već dosta dugo cirkuliše govori da su komunisti ubili 30.000 najboljih sinova i ćerki Beograda, pripadnike inteligencije, srednje klase itd. Državna komisija za tajne grobnice nije uspela da utvrdi više od 1.847 ubijenih i nestalih u Beogradu. Međutim, kako je istoričar Milan Radanović više puta dokazao, i sam taj spisak je itekako problematičan jer se neka imena ponavljaju dva ili više puta, određeni broj ljudi nije iz Beograda ili nije ubijen/nestao u Beogradu, drugi su poginuli u borbama itd.

Preko 50.000 Srba ubijeno u Srbiji u „komunističkom teroru" – na sajtu Državne komisije navedena je brojka od preko 56.000 ubijenih, umrlih i nestalih u „komunističkom teroru" u Srbiji. Najveći broj njih su Nemci (folksdojčeri) i Mađari. Ima i dosta Albanaca, Hrvata i drugih. Vredi i ovde pomenuti pažljivu i stručnu analizu Milana Radanovića, koja je dostupna svima (Naslov rada je „Kuća terora u Muzeju revolucije") na internetu.

„Samo u Srbiji, nigde drugde u Evropi" – citat se odnosi na „komunistički teror" u kojem je ubijeno, po rečima advokata, i 2.900 žena domaćica, 119 advokata, 77 glumaca... samo u Srbiji! Istina je da u posleratnoj Evropi, obračuni sa fašistima, nacistima, kvinslinzima, kolaboracionistima i simpatizerima bili su surovi i nisu se baš držali poštovanja današnjih ljudskih prava. Pobednici su u Francuskoj, Italiji i drugde osudili na smrt na hiljade ljude, ili ih jednostavno likvidirali. Sovjeti su isterali milione Nemaca iz oslobođenih teritorija (mnogi Nemci su na tim teritorijama naseljeni tokom rata). Amerikanci su bacili dve atomske bombe na nedužne civile u Japanu. Šta ćemo s tim?

U četničkim jedinicama je bilo 10.000 Hrvata, 8.000 Muslimana, 6.000 Slovenaca – jugoslovenski karakter četničkog pokreta ne leži u tome što su u redovima četničke vojske bili pripadnici jugoslvenskih naroda, nego u činjenici da su oni hteli da obnove monarhističku Jugoslaviju. Naravno, sa „nekim" promenama: sve srpske zemlje ujedinjene na etničkom čistom tlu, veliku Sloveniju, mikro Hrvatsku, pa malo Bugarske i malo Albanije. Gore navedeni podaci o brojnosti Hrvata, Bošnjaka i Slovenaca u četničkim redovima naravno nemaju nikakav oslon u dokumentima.

Saradnja partizana i ustaša – antikomunisti se često pozivaju na podršku koji su komunisti dali ustašama 1935. godine i na martovske pregovore 1942. godine. U to nisam dovoljno upućen, međutim, zna se da tokom rata uvek dođe do kontakata između neprijatelja, a da to ne znači uzajamna pomoć ili saradnja. Tu je drastična razlika između Narodnooslobodilačke vojske i ravnogoraca: komunisti su se neprekidno borili protiv svih (Nemaca, Italijana, Bugara, Mađara, Ustaša, Četnika, Nedićevaca itd.) a četnici su uspeli da sa svima sarađuju: a to znači, sklapali su dogovore, dobijali su podršku i pomoć, oružje, finansijska sredstva itd. u borbi protiv komunista.

Draža prvi gerilac u Evropi protiv nacifašizma – prvi borci protiv nacifašizma, gerilci ili redovni vojnici, bili su dobrovoljci okupljeni oko legitimne španske republikanske vlade za vreme Španskog građanskog rata. Tu je bilo oko 40.000 dobrovoljaca iz celog sveta u takozvanim Internacionalnim brigadama. Imali su različita politička opredeljenja. Četnika tu nije bilo, a tadašnja jugoslovenska vlada Milana Stojadinovića je zabranila jugoslovenskim antifašistima da krenu u borbu protiv fašističkog generala Franka.

Za vreme Drugog svetskog rata, tačnije od septembra 1939. godine, ostaci poljske vojske organizuju oružani otpor koji će 1942. godine prerasti u takozvanu „Armiju Krajovu", boreći se neprekidno protiv okupatora.

Citiranje Nikolaja Velimirovića – Sveti vladika Nikolaj Velimirović je jedna od najkontroverznijih figura u današnjim tokovima raznoraznih rehabilitacija. O njemu se može čitati knjiga Jovana Bajforda (Byford) „Denial and Repression of Antisemitism: Post-Communist Remembrance of the Serbian Bishop Nikolaj Velimirović". Dostupna je javnosti na internetu.

Tračevi – Oficiri OZNE su polomili vojvodi Petru Bojoviću sablju, pa je sam Bojović mučen u zatvoru dok nije umro zbog pisma podrške Mihailoviću upućenog u decembru 1942. godine, komunisti osudili sveštenike koji su pevali neke pesme, episkop osuđen na 10 godina robije jer je svoju sestru naučio engleski da bi dočekala saveznike; detalji oko samog procesa: nedostaju dokumenti, Draži nije uručena presuda, ne postoji optužnica, presuda je napisana godinu dana nakon završetka procesa, britanski obaveštajci su saznali da je mučen itd. Tračeve je veoma teško proveriti, ali upravo zato su mnogo važni za svaku vrstu rehabilitacije, jer obično bivaju prihvaćeni kao istorijske činjenice.

U svakom slučaju, vredi uvek imati kod kuće primerak transkripta sa suđenja 1946. godine. Istorijske činjenice koje su tokom tog suđenja navedene vrlo je lako proveriti.

(Nastaviće se)

Istoričar, dr. Milovan Pisarri

OTVORENO PISMO SINDIKATA NOVINARA SRBIJE MINISTRU IVANU TASOVCU

Poštovani ministre,

Sindikat novinara Srbije oštro protestuje zbog načina na koji je Ministarstvo kulture i informisanja Republike Srbije delilo sredstva za sufinansiranje projekata, i što su pare uglavnom podeljene organizacijama čiji su predstavnici bili u komisijama.

Očekivali smo da će naš projekat o organizovanju serije okruglih stolova predstavnika države, krupnog kapitala i zaposlenih, koji je trebalo da rezultira konačnim uspostavljanjem socijalnog dijaloga u medijima, dobiti podršku Ministarstva. Tim pre što je reč o istinskom evropskom standardu za koji se i Vi deklarativno zalažete. To se, međutim, nije dogodilo.

Komisija Ministarstva i „reprezentativnih medijskih udruženja", kako ih Vi nazivate (koja je odlučivala o raspodeli sredstava po raspisanom konkursu za sufinansiranje projekata organizovanja i učešća na stručnim, naučnim i prigodnim skupovima, kao i unapređivanja profesionalnih i etičkih standarda u oblasti javnog informisanja u 2015. godini) u sastavu: Dragan Đorđević (Lokal press), Batić Bačević (UNS), Vukašin Obradović (NUNS), Biljana Lukić (Kancelarija zaštitnika građana) i Zoran Papić (bvši funkcioner Asocijacije medija u penziji) odobrila je najveće iznose članicama Medijske koalicije: Udruženju novinara Srbije (UNS) 771.140 dinara, Udruženju novinara Vojvodine 800.000, Nezavisnom društvu novinara Vojvodine 1.530.628, Poslovnom udruženju asocijacije lokalnih i nezavisnih medija „Lokal pres" 916.400, Poslovnom udruženje Asocijacija medija 1.939.704, Poslovnom udruženju „Asocijacija nezavisnih elektronskih medija" (ANEM) 1.999.130, Savetu za štampu 1.911.220...

Na ovom primeru pokazali ste pravi smisao „medijske reforme":

1. neustavnim zakonskim odredbama proterati državu iz medija;
2. nedemokratskim zakonskim rešenjima omogućiti prikriveno vlasništvo stranim i domaćim tajkunima i političarima;
3. zakonskim i podzakonskim aktima obezbediti da isključivo predstavnici Medijske koalicije i njima bliski „eksperti" mogu biti članovi konkursnih komisija koje odlučuju o projektnom finansiranju medija.

Parlament i javnost obmanuli ste tvrdnjom na NIKO u javnoj raspravi nije imao primedbe na zakonska rešenja. Ovom izjavom još jednom ste se narugali Sindikatu novinara Srbije i Koaliciji zaposlenih u medijima (Koaliciji ZUM) koji zajedno okupljaju više od 4000 kolega i koji su tokom javne rasprave ukazivali na katastrofalne posledice prethodnih privatizacija i upozoravali da će ovi zakoni uništiti srpsko novinarstvo a komisije za projektno finansiranje postati leglo korupcije.

Koliko smo bili u pravu, potvrdila je nažalost već prva „burazerska podela" budžetskih para u kojoj su „nerelevantne" organizacije dobile nulu. I poruku, u Vašem maniru: više sreće drugi put.

U Beogradu,
14. maja 2015. godine

Dragana Čabarkapa, predsednica SINOS

Dostavljeno:
Savetu za za borbu protiv korupcije
Agenciji za borbu proti korupcije
Misiji Evropske unije u Srbiji
Misiiji OEBS u Srbiji
Svetskoj i evropskoj federaciji novinara čiji je SINOS član

donator:
FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION
partneri:
UČITELJ NEZNALICA I NJEGOVI KOMITETI
Imenovati TO ratom
RAVNOPRAVNOST
Savez za radničko društvo

Izdavač:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica